

На основу члана 26. алинеја 7. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора, доносим

Указ о проглашењу Закона о ратификацији Европске повеље о регионалним или мањинским језицима

Проглашава се Закон о ратификацији Европске повеље о регионалним или мањинским језицима, који је донела Скупштина Србије и Црне Горе, на седници од 21. децембра 2005. године.

П бр. 249

21. децембра 2005. године

Београд

Председник
Србије и Црне Горе
Светозар Маровић, с.р.

Закон о ратификацији Европске повеље о регионалним или мањинским језицима

Закон је објављен у "Службеном листу СЦГ - Међународни уговори", бр. 18/2005 од 23.12.2005. године.

Члан 1.

Ратификује се Европска повеља о регионалним или мањинским језицима, сачињена 5. новембра 1992. године у Стразбуру, у оригиналу на енглеском и француском језику.

Члан 2.

Текст Европске повеље о регионалним или мањинским језицима у оригиналу на енглеском језику и у преводу на српски језик гласи:

ЕВРОПСКА ПОВЕЉА О РЕГИОНАЛНИМ ИЛИ МАЊИНСКИМ ЈЕЗИЦИМА

ПРЕАМБУЛА

Државе чланице Савета Европе,

Сматрајући да је циљ Савета Европе постизање већег јединства између његових чланица, посебно у циљу обезбеђења и остваривања идеала и начела који чине њихово заједничко наслеђе;

Сматрајући да је заштита историјских регионалних и мањинских језика у Европи, од којих су неки у опасности од могућег нестанка, нешто што доприноси одржању и развоју културног богатства и традиције Европе;

Сматрајући да је право на употребу регионалних и мањинских језика у приватном и јавном животу неотуђиво право које је у сагласности са начелима Међународног пакта о грађанским и политичким правима и у складу са духом Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода Савета Европе;

Имајући на уму посао који је обављен у оквиру КЕБС, а посебно Хелсиншки завршни акт из 1975. године и документа састанка у Копенхагену 1990. године;

Наглашавајући вредност интеркултурализма и мултилингвализма и сматрајући да је заштита и унапређење регионалних и мањинских језика нешто што не треба да буде сметња званичним језицима и потреби да се они познају;

Схвативши да је заштита и унапређење мањинских језика у различитим земљама и регионима Европе важан допринос у изградњи Европе која би се заснивала на начелима демократије и културне разноврсности унутар оквира националног суверенитета и територијалног интегритета;

Узимајући у обзир посебне услове и историјске традиције у различитим регионима европских држава,

Споразумеле су се о следећем:

Део I

ОПШТЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Дефиниција

За потребе ове повеље:

а) "регионални или мањински језици" су језици који:

(i) су традиционално у употреби на одређеној територији једне државе од стране држављана те државе који чине бројчано мању групу од остатка становништва те државе и који су

(ii) различити од званичног језика те државе,

што не укључује дијалекте званичног језика те државе или језике радника миграната;

б) "територија у којој су регионални или мањински језици у употреби" означава географску област у којој су поменути језици средство изражавања одређеног броја људи, чиме се оправдавају различите мере заштите и унапређења предвиђене овом повељом;

ц) "нетериторијални језици" су они језици које користе држављани државе чланице који се разликују од језика који су у употреби код осталог становништва државе али који, иако се традиционално користе на територији те државе, не могу да буду поистовећени са неком њеном конкретном територијом.

Члан 2.

Обавезе

1. Свака држава преузима обавезу да примени одредбе другог дела на све регионалне или мањинске језике који се говоре на њеној територији и који су у складу са дефиницијом садржаном у члану 1.

2. По питању сваког од језика који је прецизиран у време ратификације, прихватања или одобравања у складу са чланом 3, свака држава чланица преузима обавезу да примени најмање 35 ставова и подставова одабраних међу одредбама трећег дела Повеље, укључујући најмање три који треба да буду одабрани у члановима 8. и 12. и по један из чланова 9, 18, 11. и 13.

Члан 3.

Практични аранжмани

1. Свака држава уговорница ће у свом инструменту ратификације, прихватања или одобравања ове повеље прецизирати сваки од регионалних или мањинских језика или званични језик који је мање у употреби на оној територији или њеном делу за које жели да обезбеди примену одредаба одабраних у складу са другим ставом члана 2.

2. Свака држава чланица може у било ком тренутку дати на знање генералном секретару да прихвата обавезе које проистичу из одредаба било ког параграфа Повеље који већ нису одабрани у њеном инструменту ратификације, прихватања или одобравања, или да ће применити став 1. овог члана на остале регионалне или мањинске језике или на остале званичне језике који се мање употребљавају на њеној територији или на једном делу.

3. Обавезе о којима говоре претходна два става сматраће се интегралним делом ратификације, прихватања или одобравања и имаће исто дејство од датума нотификације.

Члан 4.

Постојећи режим заштите

1. Ништа у овој повељи не треба разумети као ограничавање или дерогирање било којих права зајамчених Европском конвенцијом о људским правима.

2. Одредбе ове повеље неће ни на који начин утицати на повољнији третман регионалних или мањинских језика или на правни режим особа које припадају мањинама који може да постоји у некој од држава чланица или који је обезбеђен одговарајућим двостраним или вишестраним споразумом.

Члан 5.

Постојеће обавезе

Ништа у овој повељи не може се тумачити да подразумева право на упуштање у какву активност или на вршење какве радње који су у супротности са циљевима Повеље Уједињених нација или другим обавезама према међународном праву, укључујући ту и начела суверенитета и територијалног интегритета држава.

Члан 6.

Информације

Државе чланице преузимају обавезу да испитају начин на који ће власти, организације и особе којих се тиче садржај ове повеље бити информисане о својим правима и дужностима установљеним овом повељом.

Део II

ЦИЉЕВИ И НАЧЕЛА У СКЛАДУ СА ЧЛАНОМ 2. СТАВ 1.

Члан 7.

Циљеви и начела

1. По питању регионалних или мањинских језика, у оквиру територија на којима су ти језици у употреби и у складу са ситуацијом сваког од тих језика, државе чланице граде своју политику, законодавство и праксу на следећим циљевима и начелима:

а) признање регионалних или мањинских језика као израз културног богатства;

б) поштовање географске области сваког регионалног или мањинског језика како би се обезбедило да постојећа или нова управна подела не представља препреку унапређењу регионалног или мањинског језика о коме се ради;

ц) потреба за одлучном акцијом како би се унапредили регионални или мањински језици и на тај начин сачували;

д) стварање услова за олакшање и/или охрабривање употребе регионалних или мањинских језика у говору и писању, у јавном и приватном животу;

е) одржавање и развијање веза, у областима које покрива ова повеља, између група које користе регионалне или мањинске језике и осталих група у држави које употребљавају језик у идентичној или сличној форми, као и успостављање културних односа са осталим групама у држави које користе различите језике;

ф) доношење одредаба путем којих би се на одговарајући начин и одговарајућим средствима обезбедило проучавање регионалних или мањинских језика на свим одговарајућим ступњевима;

г) олакшавање да и они који не говоре регионалне или мањинске језике, а живе у области где се они говоре, могу да их науче уколико то желе;

х) унапређење проучавања и истраживања регионалних или мањинских језика на универзитетима или сличним установама;

и) унапређење одговарајућих облика транснационалне размене, у оним областима о којима говори ова повеља, за регионалне или мањинске језике који се користе у идентичном или сличном облику у две или више држава.

2. Државе чланице преузимају обавезу да уклоне, ако већ то до сада нису учиниле, било које неоправдано угрожавање, искључивање, ограничавање или неповољан третман који би

се односио на употребу регионалног или мањинског језика и који би имао циљ да обесхрабри или доведе у питање његово одржавање и развој. Усвајање посебних мера у корист регионалних или мањинских језика, које би имале за циљ унапређење једнакости између оних који користе ове језике и остатка становништва или које узимају у обзир њихове специфичне услове, не може се сматрати актом дискриминације против оних који користе језике који су у већој употреби од мањинских.

3. Државе чланице преузимају обавезу да на одговарајући начин унапреде међусобно разумевање између свих језичких група унутар земље и да ту посебно укључе поштовање, разумевање и трпељивост у односу на регионалне или мањинске језике у оквиру процеса образовања, као и да охрабре средства јавног информисања да следе исти циљ.

4. У одређивању своје политике у односу на регионалне или мањинске језике, државе чланице узимају у обзир потребе и жеље оних група становништва које користе те језике. Треба их охрабрити да установе, уколико је то неопходно, одговарајућа тела која би се бавила саветовањем власти о свим питањима која се тичу регионалних или мањинских језика.

5. Државе чланице преузимају обавезу да, *mutatus mutandis*, примене иста ова начела која су набројана у ставовима 1. до 4. и на нетериторијалне језике. Међутим, што се тиче ових језика, природа и обим мера које треба предузети да би се остварили ефекти предвиђени овом повељом треба да буду одређени на еластичан начин. имајући на уму потребе и жеље, као и поштујући традиције и карактеристике оних група које те језике користе.

Део III

МЕРЕ ЗА УНАПРЕЂЕЊЕ УПОТРЕБЕ РЕГИОНАЛНИХ ИЛИ МАЊИНСКИХ ЈЕЗИКА У ЈАВНОМ ЖИВОТУ У СКЛАДУ СА ОБАВЕЗАМА САДРЖАНИМ У ЧЛАНУ 2. СТАВ 2.

Члан 8.

Образовање

1. У погледу образовања државе преузимају обавезу да на оној територији на којој су ови језици у употреби, у складу са ситуацијом сваког од ових језика, и без икаквих ометања учења званичног језика:

а) (i) омогуће предшколско образовање на одговарајућем регионалном или мањинском језику; или

(ii) омогуће значајан део предшколског образовања на одговарајућем регионалном или мањинском језику; или

(iii) примене једну од ових мера макар на оне полазнике чије породице тако нешто захтевају а чији се број сматра довољним; или

(iv) ако јавне власти немају директних овлашћења у области предшколског образовања, да стимулишу или охрабре примену мера које су поменуте;

б) (i) омогуће основно образовање на одговарајућем регионалном или мањинском језику; или

(ii) обезбеде значајан део основног образовања на одговарајућем регионалном или мањинском језику; или

(iii) обезбеде, у оквиру основног образовања, да учење одговарајућег регионалног или мањинског језика постане интегрални део наставног плана; или

(iv) примене једну од ове три мере макар на оне полазнике чије породице тако нешто захтевају а чији се број сматра довољним;

ц) (i) омогуће средње образовање на одговарајућем регионалном или мањинском језику; или

(ii) омогуће значајан део средњег образовања на одговарајућем регионалном или мањинском језику; или

(iii) обезбеде, у оквиру средњег образовања, услове за учење одговарајућег регионалног или мањинског језика у оквиру наставног плана; или

(iv) примене једну од ових мера макар на оне ђаке који тако желе или, ако је то применљиво, чије породице тако желе и чији се број сматра довољним;

д) (i) омогуће техничко или специјалистичко образовање на одговарајућим регионалним или мањинским језицима; или

(ii) омогуће значајан део техничког образовања на одговарајућим регионалним или мањинским језицима; или

(iii) у оквиру техничког или специјалистичког образовања створе услове за учење одговарајућег регионалног или мањинског језика у оквиру наставног плана; или

(iv) примене једну од ових мера макар према оним ђацима који тако желе или, ако је то применљиво, чије породице тако желе у броју који се сматра довољним,

е) (i) омогуће универзитетско или друго више образовање на одговарајућим регионалним или мањинским језицима; или

(ii) омогуће услове за студирање ових језика као предмета на универзитетима или вишим школама; или

(iii) уколико се према улози државе коју она има у односу на високообразовне институције не могу применити поменути подставови, да охрабре или дозволе могућност универзитетског или другог вишег образовања на регионалним или мањинским језицима, или да омогуће услове за проучавање ових језика на универзитетима или вишим школама;

ф) (i) предвиде образовање одраслих путем сталних курсева који би били одржавани углавном или у потпуности на регионалним или мањинским језицима; или

(ii) понуде ове језике као предмет у оквиру образовања за одрасле; или

(iii) ако власти немају директног овлашћења у области образовања одраслих, да стимулишу или охрабре проучавање тих језика као предмета у оквиру образовања одраслих;

г) начине аранжмане који би обезбедили учење историје и културе која се тиче регионалних или мањинских језика;

х) обезбеде основно и касније оспособљавање наставника потребних да примене одредбе садржане у тачкама а) до г) овог става а које су прихватиле;

и) успоставе надзорно тело или тела која би била одговорна за надгледање мера које су преузете и напретка који је остварен у проучавању регионалних или мањинских језика, као и за писање периодичних извештаја сопствених налаза који би били објављивани.

2. Што се тиче образовања на територијама ван области у којима су регионални или мањински језици традиционално у употреби, стране преузимају обавезу, ако број оних који говоре те језике тако нешто оправдава, да одобре, охрабре или омогуће учење на регионалним или мањинским језицима на сваком од одговарајућих ступњева образовања.

Члан 9.

Судска овлашћења

1. Земље чланице се обавезују, у односу на оне судске области у којима број становника који употребљавају регионалне или мањинске језике оправдава доле поменуте мере, у складу са ситуацијом са сваким од ових језика и под условом да судија не сматра да употреба олакшица предвиђених овим чланом може да омете ваљано спровођење поступка:

а) у кривичном поступку:

(i) да обезбеде да судови, на захтев једне од страна, спроводе поступак на регионалном или мањинском језику; и/или

(ii) да окривљеном гарантују право да употребљава сопствени регионални или мањински језик; и/или

(iii) да обезбеде да захтев и доказ, без обзира на то да ли је у писаној или усменој форми, не буде сматран неприхватљивим само због тога што је формулисан на регионалном или мањинском језику; и/или

(iv) да издају, на одговарајући захтев, документе који се тичу правног поступка на одговарајућем регионалном или мањинском језику, ако је то неопходно, коришћењем одговарајућих преводилаца који не би изазивали никакве додатне трошкове заинтересованим особама;

б) у грађанским парницама:

(i) да обезбеде да судови, на захтев једне од страна, спроводе поступак на регионалном или мањинском језику; и/или

(ii) да допусте, кад год странка треба да се појави лично пред судом, да може да користи сопствени регионални или мањински језик без икаквих додатних трошкова; и/или

(iii) да допусте издавање докумената и доказа на регионалним или мањинским језицима, уколико је то неопходно, коришћењем одговарајућих преводилаца;

ц) у поступцима пред судовима који се тичу управних ствари:

(i) да обезбеде да судови, на захтев једне од страна, воде поступак на регионалном или мањинском језику; и/или

(ii) да допусте, кад год странка треба лично да се појави пред судом, да може да користи сопствени регионални или мањински језик без икаквих додатних трошкова; и/или

(iii) да допусте издавање докумената и доказа на одговарајућим регионалним или мањинским језицима, ако је то неопходно, уз употребу одговарајућих преводилаца;

д) да предузму мере како би обезбедиле да примена поменутих подстава и било које неопходно коришћење преводилаца не изазива додатне трошкове заинтересованим лицима.

2. Државе чланице се обавезују:

а) да не доводе у питање ваљаност правних докумената само због тога што су донети на регионалном или мањинском језику; или

б) да не доводе у питање ваљаност правних докумената који су донети у оквиру државе само због тога што су начињени на регионалном или мањинском језику, или да обезбеде да се они могу употребити против заинтересованих трећих лица, која иначе не користе ове језике, под условом да им је садржај ових докумената стављен на увид од стране особа које се на њега позивају; или

ц) да не поричу ваљаност правних докумената донетих између различитих страна само због тога што су начињени на регионалном или мањинском језику.

3. Земље чланице преузимају обавезу да се на регионалним или мањинским језицима нађу најзначајнији национални законодавни текстови, а посебно они који се тичу лица која користе ове језике, осим ако они до њих нису дошли на неки други начин.

Члан 10.

Управне власти и јавне службе

1. У оквиру административних области државе, у којима број њених становника који користи регионалне или мањинске језике оправдава мере које су наведене у овом члану, у складу са ситуацијом са сваком од тих језика, државе чланице, колико је то год разумно могуће, преузимају следеће обавезе:

а) (i) да обезбеде да управне власти користе регионалне или мањинске језике; и

(ii) да обезбеде да њихови службеници у контактима са грађанством употребљавају регионалне или мањинске језике у односу према лицима која их користе, или

(iii) да обезбеде да они који користе регионалне или мањинске језике могу да поднесу усмене или писмене представке и добију одговор на овим језицима; или

(iv) да обезбеде да они који користе регионалне или мањинске језике могу да поднесу усмене или писмене представке на овим језицима; или

(v) да обезбеде да они који користе регионалне или мањинске језике могу пуноважно да поднесу документе на овим језицима;

б) да се учини доступним употреба управних текстова и образаца за становништво које користи регионалне или мањинске језике на тим језицима или да се осигурају двојезичне верзије;

ц) да се омогући управним властима да израђују нацрте докумената на регионалним или мањинским језицима.

2. По питању локалних и регионалних власти на чијој територији одређени број становника користи регионалне или мањинске језике а да је тај број такав да оправдава доле поменуте мере, државе чланице преузимају обавезу да одобре или охрабре:

а) употребу регионалних или мањинских језика у оквиру финансирања регионалних или локалних власти;

б) могућност за оне који користе регионалне или мањинске језике да поднесу писмене или усмене представке на тим језицима;

ц) да регионалне власти објављују своја званична документа на одговарајућим регионалним или мањинским језицима;

д) да локалне власти објављују свој званични документ на одговарајућим регионалним или мањинским језицима;

е) употребу мањинских и регионалних језика у расправама у локалним парламентима, при чему се, међутим, не искључује употреба званичног језика државе;

ф) употребу регионалних или мањинских језика у локалним скупштинама, без занемаривања употребе званичног језика државе;

г) употребу, ако је неопходно заједно са именом на званичном језику државе, традиционалних облика имена места на регионалним или мањинским језицима.

3. Што се тиче јавних служби које обезбеђују управне власти или лица која делују у њихово име, државе чланице предузимају, у оквиру територије на којој се регионални или мањински језици користе, у сагласности са ситуацијом сваког језика и колико је то разумно могуће:

а) да обезбеде да ће се регионални или мањински језици користити у јавним службама; или

б) да омогуће онима који користе регионалне или мањинске језике да поднесу захтев и добију одговор на свом језику; или

ц) да омогуће онима који користе регионалне или мањинске језике да поднесу захтев на овим језицима.

4. У намери да се остваре одредбе садржане у ставовима 1,2. и 3. државе чланице преузимају једну или више од следећих обавеза:

а) превођење и тумачење када је то потребно;

б) ангажовање или, уколико је неопходно, оспособљавање службеника и осталих запослених у оквиру јавних служби;

ц) удовољавање, колико је то могуће, захтевима запослених у јавним службама који познају неки регионални или мањински језик да буду ангажовани на територијама на којима се ови језици користе.

5. Државе чланице преузимају обавезу да допусте употребу и усвајање породичних имена на регионалним или мањинским језицима, на захтев оних који су заинтересовани.

Члан 11.

Средства јавног информисања

1. Државе чланице преузимају обавезу да за оне који користе регионалне или мањинске језике на територији на којој се ови језици говоре, у складу са ситуацијом сваког од језика, до степена до којег јавне власти, директно или индиректно, имају надлежност, моћ или играју одговарајућу улогу у овој области, и поштујући принцип независности и аутономности средстава јавног информисања:

а) у смислу у ком радио и телевизија остварују улогу јавне службе:

(i) обезбеде стварање макар једне радио станице и једног телевизијског канала на регионалним или мањинским језицима; или

(ii) охрабре или олакшају стварање макар једне радио станице или једног телевизијског канала на регионалним или мањинским језицима; или

(iii) омогуће одговарајуће одредбе захваљујући којима би приказивачи програма понудили садржаје на регионалним или мањинским језицима;

б) (i) охрабре или олакшају стварање барем једне радио станице на регионалним или мањинским језицима; или

(ii) охрабре или олакшају редовно емитовање радио програма на регионалним или мањинским језицима;

ц) (i) охрабре или олакшају стварање барем једног телевизијског канала на регионалним или мањинским језицима; или

(ii) охрабре или олакшају редовно емитовање телевизијског програма на регионалним или мањинским језицима;

д) охрабре или олакшају производњу и дистрибуцију аудио или аудиовизуелних радова на регионалним или мањинским језицима;

е) (i) охрабре или олакшају стварање и очување макар једних новина на регионалним или мањинским језицима; или

(ii) охрабре или олакшају редовно објављивање новинских чланака на регионалним или мањинским језицима;

ф) (i) покрију додатне трошкове оних средстава јавног информисања који користе регионалне или мањинске језике у случајевима када закон и иначе омогућава финансијску помоћ средствима јавног информисања; или

(ii) примене постојеће мере финансијске подршке и на аудиовизуелну продукцију на регионалним или мањинским језицима;

г) помогну образовање новинара и осталих запослених у средствима јавног информисања која користе регионалне или мањинске језике.

2. Државе чланице преузимају обавезу да гарантују слободу директног пријема радио и телевизијског програма из суседних земаља, на језику који је исти или сличан регионалном или мањинском језику, као и да се не супротстављају реемитовању радио и телевизијских програма из суседних земаља на овом језику. Они се, поред тога, залажу да осигурају да се неће постављати никаква ограничења праву на слободу изражавања и слободну циркулацију информација у оквиру писане штампе на језику који је исти или сличан регионалном или мањинском језику. Уживање ових слобода, пошто собом носи одговарајуће дужности и одговорности, може да буде подвргнуто таквим формалностима, условљавањима, ограничавањима или казнама које су прописане законом и које су нужне у демократском друштву, у интересу националне безбедности, територијалног интегритета или јавне сигурности, ради спречавања нереда или злочина, ради заштите здравља и морала, ради заштите угледа или ради заштите информација које су примљене у поверењу, или за одржавање ауторитета и непристрасности судства.

3. Државе чланице преузимају обавезу да обезбеде да интереси корисника регионалних или мањинских језика буду представљени и узети у обзир тако што се могу стварати одговарајућа тела која би била у складу са законом и одговорностима које постоје када се гарантује слобода и плурализам медија.

Члан 12.

Културне активности и погодности

1. Што се тиче културних активности и олакшица, посебно библиотека, видеотека, културних центара, музеја, архива, академија, позоришта или биоскопа, као и литерарних радова или филмске продукције, различитих облика културног изражавања, фестивала и културне индустрије, укључујући и употребу нових технологија, државе чланице преузимају обавезу да унутар територије на којој се ови језици користе, и до степена до ког су јавне власти за то надлежне, имају овлашћења или играју одговарајућу улогу:

а) да охрабре видове изражавања и иницијативе специфичне за регионалне или мањинске језике и да омогуће различите начине приступа уметничким делима произведеним на овим језицима;

б) да подстакну различита средства путем којих би дела сачињена на регионалним или мањинским језицима постала доступна, помагањем и развојем превођења, надсинхронизације и титлованих превода;

ц) да унапреде приступ регионалних или мањинских језика радовима произведеним на другим језицима, развојем превода, надсинхронизације и титлованих превода;

д) да обезбеде да тела која су одговорна за организовање или пружање подршке различитим културним активностима омогуће одговарајуће доприносе за укључивање знања и употребе регионалних или мањинских језика и култура у све оне подухвате које они покрећу, или за које обезбеђују финансијску подршку;

е) да унапреде мере путем којих би се обезбедило да тела одговорна за организовање и подршку културним активностима имају на свом располагању сараднике који добро познају регионалне или мањинске језике, као и језике којима говори остатак становништва;

ф) да охрабре директно учешће представника оних који користе одговарајуће регионалне или мањинске језике у обезбеђивању услова и планирању културних делатности;

г) да охрабре и/или олакшају стварање једног или више тела која би била одговорна за прикупљање и чување копија и представљање или објављивање радова произведених на регионалном или мањинском језику;

х) уколико је неопходно, да створе и/или унапреде активности које би имале за циљ финансирање превода или истраживања различитих језичких термина, посебно имајући на

уму одржавање и развој одговарајућих управних, комерцијалних, економских, друштвених, техничких или правних термина на сваком од регионалних или мањинских језика.

2. Што се тиче територија различитих од оних на којима су регионални или мањински језици традиционално у употреби, државе предузимају, уколико број њихових корисника то оправдава, да одобре, охрабре и/или омогуће одговарајуће културне активности и олакшице у складу са претходним ставом.

3. Државе чланице преузимају обавезу да сачине одговарајуће одредбе приликом креирања сопствене културне политике ван граница, у које би укључили регионалне или мањинске језике и културе које они одсликавају.

Члан 13.

Економски и друштвени живот

1. Што се тиче економских и друштвених активности, државе преузимају обавезе да на територији читаве земље:

а) елиминишу из законодавства све одредбе које забрањују или ограничавају, без довољно оправданих разлога, употребу регионалних или мањинских језика у документима који се тичу економског или друштвеног живота, посебно у уговорима о запошљавању или у техничким документима, као што су упутства за употребу одређених производа и инсталација;

б) забране укључивање у интерне правне акте компанија и у приватне документе било каквих одредаба које би онемогућавале или ограничавале употребу регионалних или мањинских језика, барем између корисника ових језика;

ц) да се супротставе пракси која има за циљ да обесхрабри употребу регионалних или мањинских језика у вези са економским и друштвеним активностима;

д) олакшају или охрабре употребу регионалних или мањинских језика и неким другим средствима осим оних која су већ поменута у овом члану.

2. Што се тиче економских и друштвених активности, државе преузимају обавезу да, у оном обиму у коме су власти надлежне, на територији на којој су регионални или мањински језици у употреби и у мери у којој је то могуће:

а) укључе у њихове финансијске или банкарске одредбе правила која би омогућила, на начин који је у складу са комерцијалном праксом, употребу регионалних или мањинских језика приликом коришћења различитих средстава плаћања (чекови и друго) или других финансијских докумената или, где је то могуће, да обезбеде примену таквих правила;

б) у економском и друштвеном сектору који је под њиховом контролом (јавни сектор) организују активности да унапреде употребу регионалних или мањинских језика;

ц) обезбеде да све погодности социјалног осигурања, као што су болнице, куће за смештај старих лица и слично, понуде такве могућности смештаја и третмана на њиховом језику оним особама које користе регионалне или мањинске језике, а које имају потребу за одговарајућом негом због нарушеног здравља, старости или других разлога;

д) обезбеде да сва важна упозорења везана за сигурност и безбедност буду истакнута на регионалним или мањинским језицима;

е) уреди да све информације које пружају надлежне јавне власти, а које се тичу права потрошача, буду доступне на регионалним или мањинским језицима.

Члан 14.

Прекогранична размена

Државе чланице преузимају обавезу:

а) да примене постојеће двостране или вишестране аранжмане који их везују са државама у којима се исти језик користи у идентичној или сличној форми, или, ако је неопходно, да траже да закључе такве споразуме, на начин који би унапредио контакте између корисника истог језика у одређеној држави на пољу културе, образовања, информација, оспособљавања и трајног образовања;

б) у корист регионалних или мањинских језика, да олакшају или унапреде сарадњу између две стране границе, а посебно између регионалних или локалних власти на чијим територијама се исти језик користи у идентичној или сличној форми.

Део IV

ПРИМЕНА ПОВЕЉЕ

Члан 15.

Периодични извештај

1. Земље чланице периодично достављају генералном секретару Савета Европе, у облику који одреди Комитет министара, извештај о политици коју предузимају, у сагласности са другим делом ове повеље, и о мерама које су предузете у примени одредаба трећег дела Повеље на које су се обавезали. Први извештај треба да буде достављен у току прве године након ступања Повеље на снагу у односу на државу у питању, док остали извештаји треба да следе у трогодишњим интервалима после првог извештаја.

2. Извештаји треба да буду јавни.

Члан 16.

Испитивање извештаја

1. Извештај који се подноси генералном секретару Савета Европе, према члану 15, испитиваће Комитет експерата који се формира у складу са чланом 17.

2. Тела или удружења која су законито основана у државама чланицама могу да укажу Комитету експерата на питања која се односе на примену ове повеље. Пошто консултује државу чланицу, Комитет експерата може узети у обзир ову информацију у припреми свог извештаја о којем говори трећи став овог члана. Ова тела или удружења могу, такође, подносити изјаве које се тичу политике која се води у држави чланици у односу на одредбе другог дела ове повеље.

3. На основу извештаја о којем говори став 1. и информација које помиње став 2, Комитет експерата ће припремити извештај Комитету министара. Овом извештају се придодају коментари које су, на захтев, написале државе чланице, а Комитет министара га може објавити.

4. Извештај о којем говори став 3. садржаће посебно предлог експерата Комитету министара за припрему препорука једној или више држава чланица ове повеље.

5. Генерални секретар Савета Европе сачиниће двогодишњи детаљни извештај о примени ове повеље и поднеће га Парламентарној скупштини.

Члан 17.

Комитет експерата

1. Комитет експерата је сачињен од по једног члана из сваке државе чланице, које именује Комитет министара са листе појединаца од највишег интегритета и признате стручности у питањима којима се бави Повеља, коју је номинувала држава чланица.

2. Чланови Комитета се бирају на период од шест година, а постоји могућност поновног избора. Онај члан који није у стању да доврши свој мандат биће замењен у складу са поступком предвиђеним ставом 1, а члан који га мења, биће у функцији до краја његовог мандата.

3. Комитет експерата ће установити сопствена правила процедуре. Његове секретарске службе обезбедиће генерални секретар Савета Европе.

Део V

ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 18.

Ова повеља је отворена за потпис свим државама чланицама Савета Европе. Може бити ратификована, прихваћена или одобрена. Инструменти ратификације, прихватања или одобравања се депонују код генералног секретара Савета Европе.

Члан 19.

1. Ова повеља ће ступити на снагу првог дана у месецу пошто прође период од три месеца од датума када је пет држава чланица Савета Европе изразило свој пристанак да буде везано Повељом у смислу одредаба члана 18.

2. Што се тиче било које друге државе чланице која накнадно изрази жељу да буде везана овом повељом, Повеља ће ступити на снагу првог дана у месецу пошто истекне период од три месеца после датума депозита његовог инструмента ратификације, прихватања или одобравања.

Члан 20.

1. Пошто Повеља ступи на снагу, Комитет министара Савета Европе може позвати било коју државу која није члан Савета Европе да приступи овој повељи.

2. Што се тиче било које земље која то учини, Повеља ће ступити на снагу првог дана у месецу пошто истекне период од три месеца после датума депозита инструмента приступања који је поднет генералном секретару Савета Европе.

Члан 21.

1. Свака држава може, у моменту потписивања или достављања инструмента ратификације, прихватања, одобравања или приступања, ставити једну или више резерви на ставове од два до пет члана 7. ове повеље. Никакве друге резерве није могуће улагати.

2. Свака држава уговорница која је начинила резерве према процедури предвиђеној претходним ставом може у потпуности или делимично да се повуче путем нотификације упућене генералном секретару Савета Европе. Повлачење ће почети да производи дејство датумом пријема такве нотификације од стране генералног секретара.

Члан 22.

1. Свака држава може у било ком тренутку одустати од Повеље, нотом коју упути генералном секретару Савета Европе.

2. Отказ постаје пуноважан првог дана у месецу пошто прође период од шест месеци након пријема нотификације од стране генералног секретара.

Члан 23.

Генерални секретар Савета Европе ће обавестити земље чланице Савета Европе и оне које су потписале Повељу о:

- а) сваком потпису;
- б) депозиту сваког инструмента ратификације, прихватања, одобравања или приступања;
- ц) сваком датуму ступања на снагу Повеље у складу са члановима 19. и 20;
- д) свакој ноти коју прими у смислу примене одредаба члана 3. став 2;
- е) било ком другом акту нотификације или обавештења који се тиче ове повеље.

У потврду чега ми доле потписани, прописно овлашћени, смо потписали ову повељу.

Састављено у Стразбуру овог 5. дана новембра 1992. на енглеском и француском језику, оба текста подједнако аутентична, у јединственој копији која ће бити депонована у архивама Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе ће проследити овлашћене копије свакој од држава чланица Савета Европе и свакој држави која је позвана да приступи овој повељи.

Члан 3.

Приликом предаје ратификационог инструмента, Србија и Црна Гора ће дати следеће изјаве:

"1. У складу са чланом 2. став 2. Европске повеље о регионалним или мањинским језицима, Србија и Црна Гора прихвата да се у Републици Србији за албански, босански, бугарски, мађарски, ромски, румунски, русински, словачки, украјински и хрватски језик примењују члан 8. став 1. а (iii), а (iv), б (iv), ц (iv), д (iv), е (ii), ф (iii), г; члан 9. став 1 а (ii), а (iii), б (ii), ц (ii), д, став 2. а, б, ц, став 3, члан 10. став 1. а (iv), а (v), ц, став 2. б, ц, д, г, став 3. ц, став 4 ц, став 5. члан 11. став 1. а (iii), б (ii), ц (ii), д, е (i), ф (ii), став 2. став 3. члан 12. став 1. а, б, ц, ф, став 2. члан 13. став 1. ц. члан 14. а, б, а у Републици Црној Гори за албански и ромски језик

примењују члан 8. став 1. а (iii), а (iv), б (ii), б (iv), ц (iii), ц (iv), д (iv), е (ii), ф (iii), г, х; члан 9. став 1. а (ii), а (iii), а (iv), б (ii), б (iii), ц (ii), ц (iii), д, став 2. а, б, ц, став 3, члан 10. став 1. а (iii), а (iv), а (v), ц, став 2. б, д, г, став 3. а, став 4. а, ц, став 5. члан 11. став 1. а (iii), б (ii), ц (ii), д, е (i), ф (ii), став 2. став 3. члан 12. став 1. а, б, ц, ф, став 2. члан 13. став 1. ц.

2. У вези са чланом 1.б Европске повеље о регионалним или мањинским језицима, Србија и Црна Гора изјављује да ће се термин 'територија у којој су регионални или мањински језици у употреби' односити на подручја у којима су регионални или мањински језици у службеној употреби у складу са националним законодавством."

Члан 4.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном листу СЦГ - Међународни уговори".